

СМІТТЄВИЦЯ BASURIA

СМІТТЄВИЦЯ

Автор:

Ноелія Гарсія Рамос (Noelia García Ramos)

Коледж:

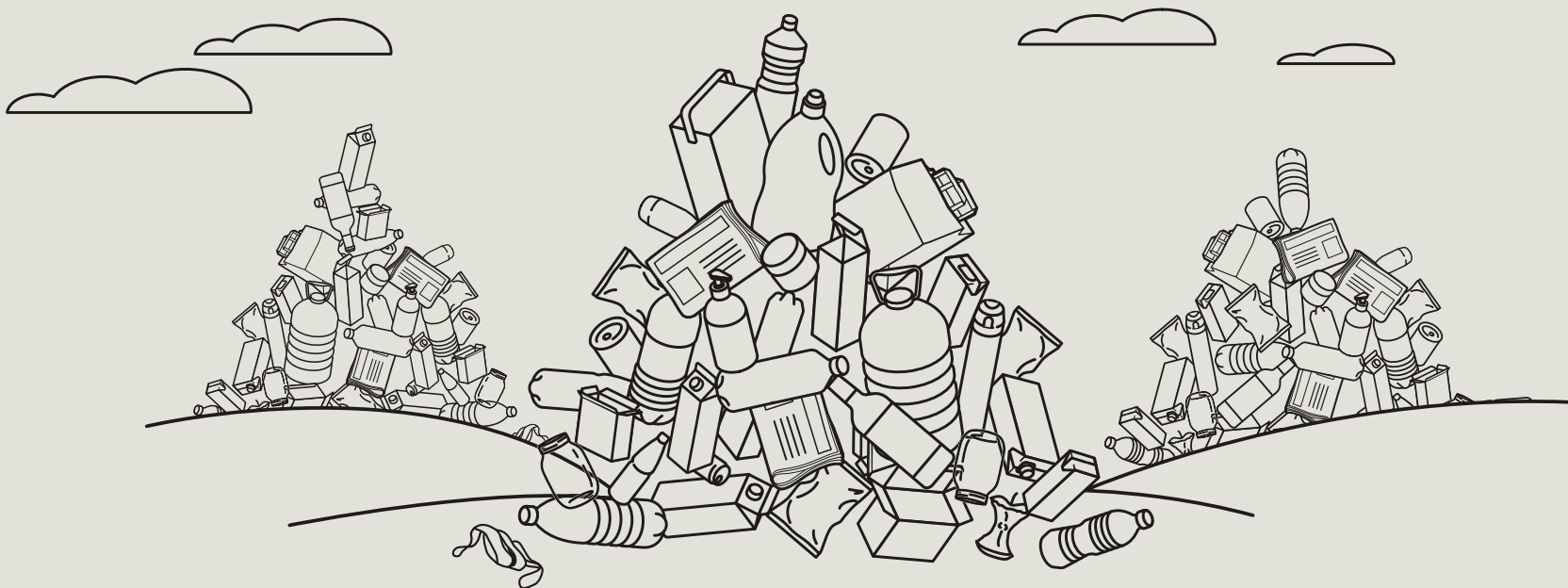
Бальмес (Мадрид)

<https://www.youtube.com/watch?v=Nrk7-EfKqfE>

Колись в одному спекотному місці була величезна гора сміття. Ця гора була така велика, що в ній жили цілі сім'ї. Вона називалася Сміттевиця.

Життя в горі сміття було дуже некомфортним, сильно смерділо, все було брудне, бігали щури.

Сім'ям, які жили у Сміттевиці, не залишалося нічого іншого як збирати сміття та складати його на купи, нагромаджуючи все більш високі вежі. Люди зводили вежу зі сміття, а коли непотребу збиралося забагато, вежа падала, після чого знову починала рости.

У Сміттевиці було багато дітей. Найбруднішим був Себаст'ян, який до того ж був найбільш непосидючим.

Непосидючий, брудний і нестримний — такий був Себас. Він завжди танцював або чимось гримів.

У Себаса щось було всередині, що не давало йому зупинитися.

Він із друзями завжди бігав по сміттєвих вежах тієї смердючої гори, граючись і копирсаючись в непотребі. Оскільки всі цілий день збирали сміття, то майже не мали часу, щоб ходити до школи. У Сміттевиці завжди потрібно було всім разом так чи інакше складати сміття.

У ті рідкісні дні, коли Себас ходив до школи, йому було нудно, тому що він не любив сидіти та не міг зосередитись на виконанні завдань. Хлопець намагався, але майже ніколи йому це не вдавалося. Себасу подобалися уроки музики, де він міг танцювати, рухатися, створювати ритми. Це все, що він міг робити, тому що в класі не було жодного інструменту.

Одного разу, збираючи сміття, Себас нашттовхнувся на каністру з-під моторної оливи і... БУМ.

Інший хлопчик дмухнув у пляшку і... ФУУУХ.

Ще один насипав уламки скла в банку з-під оливок, струсив її... ПІМ-ПІМ-ПІМ.

І раптом у Сміттевиці сталося щось несподіване: БУМ ФУУХ ПІМ-ПІМ БУБУМ!

Себас і його друзі знайшли серед сміття музику!

Це відкриття повністю змінило життя Себаса, який почав перевіряти звучання всіх речей, які він знаходив у смітті. Так він дізнався, що бананова шкірка не видає звуків, хіба що коли вона валяється на землі і хтось кричить, посковзнувшись на ній і падаючи; що коробка з-під сиру може бути чудовим барабаном і що для виготовлення гітари потрібна лише стара ракетка і трохи волосіні.

Одного разу він зібрав своїх друзів і запропонував створити... Велику філармонію Сміттевиці.

Вони вирішили, що вчителька музики може їм допомогти. Усі були захоплені цією ідеєю. Але коли вони розповіли вчительці про те, що хочуть зробити, вона розчарувала їх, як завжди роблять дорослі, які забувають, що фантазії дітей можуть зрушити гори.

– Хлопці, ми не можемо створити оркестр, тому що в нас немає інструментів. На чому ми будемо грати?

Себас перервав вчительку, як він робив завжди, коли в його голові виникала чудова ідея і він боявся, що не зможе її втримати.

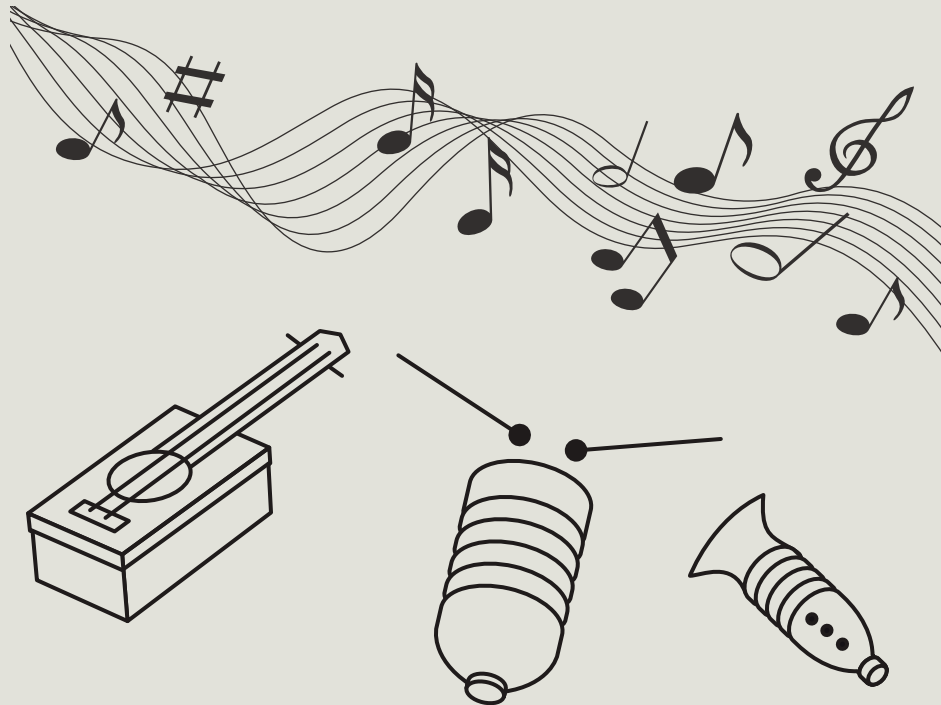
– Чому б нам не зробити свої власні інструменти зі сміття?

– Не кажи дурниць. Ти знаєш, скільки у Сміттевиці сміття? Усе перемішане! Ви ніколи не знайдете все, що потрібно, і на створення оркестру підуть роки.

Клас зацікавився, погоджуючись своїм мовчанням зі вчителькою.

– Я знаю, що ми зробимо! — знову втрутився Себас. — Ми розберемо сміття! Так ми зможемо зробити інструменти швидше і з того матеріалу, який звучить найкраще.

З цього часу всі діти, які збирали сміття у Сміттєвиці, почали його сортувати. Спочатку вони звели дві вежі: з органічних відходів, які майже не підходили для музики, та з неорганічних, куди складалося все інше.

Пізніше діти зрозуміли, що можуть сортувати й інші речі. І почали відокремлювати пластик: пляшки, бляшанки, коробки. Пізніше вони дізналися, як звучить папір, коли його розриваєш, і почали сортувати папір і картон.

Сміттєві гори вже виглядали інакше, вони були не такі брудні та більш акуратні.

Так у місті Сміттєвиця почали сортувати сміття і створювати інструмент за інструментом свою філармонію, учасники якої щодня сиділи на репетиції між вежами, тепер уже відсортованими на пластик, папір і картон.

Себас подумав, що було б непогано помістити всі сміттєві вежі в контейнери, розкидані навколо гори. Контейнер для пластику буде жовтий, для паперу та картону — блакитний. Решта сміття також буде викидатися в спеціальні контейнери.

І так потроху, поки філармонія Сміттєвиці все краще грала на своїх інструментах, виготовлених зі сміття, місто виглядало все чистішим, неприємний запах зник, шури втікли. Гора сміття зменшувалася, доки не перестала бути горою сміття і стала чистим містом, де було багато різнокольорових контейнерів і музичних інструментів, виготовлених із перероблених відходів.

І все це завдяки непосидючому Себасу.

BASURIA

Escrito por:

Noelia García Ramos

Colegio:

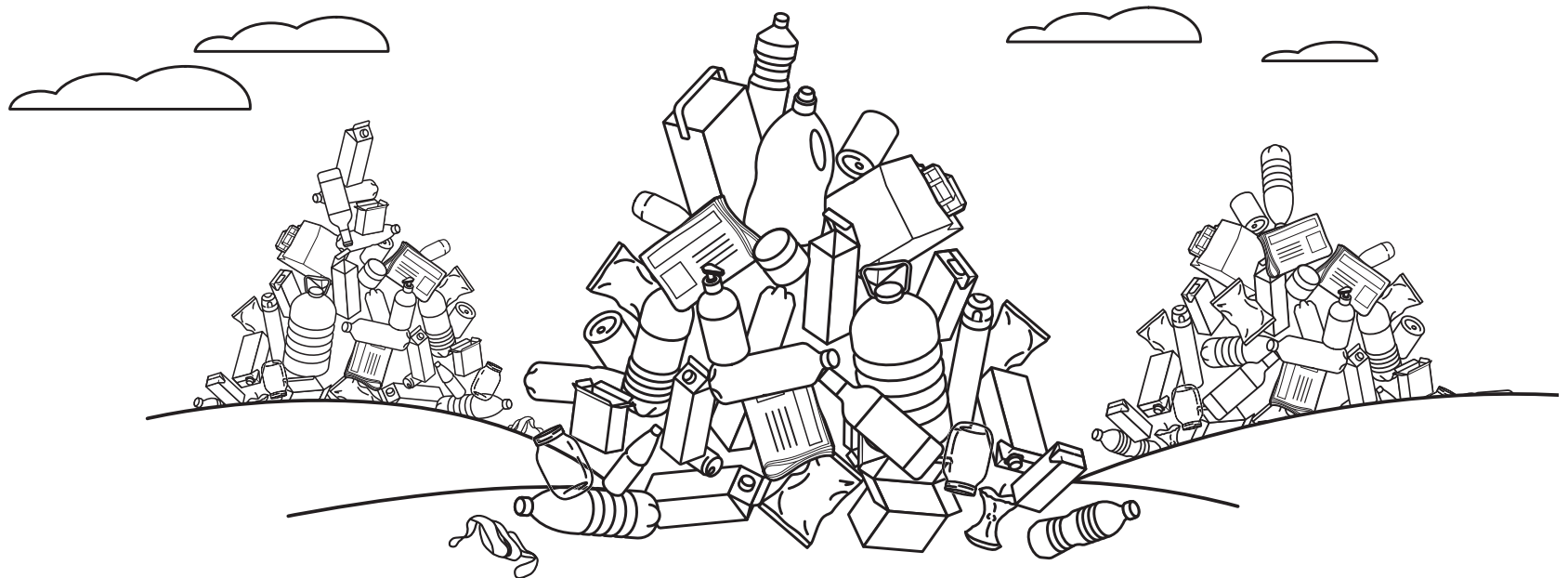
Balmes (Madrid)

<https://www.youtube.com/watch?v=Nrk7-EfKqfE>

Había una vez en un caluroso lugar una gran montaña de basura. Esta montaña era tan grande que dentro de ella vivían familias. Se llamaba Basuria.

La vida en la montaña de basura no era nada cómoda, olía mal, estaba todo sucio y en ocasiones aparecían las ratas.

Las familias de Basuria no tenían más remedio que vivir recogiendo basura, amontonándola y acumulándola en torres cada vez más altas. Acumulaban una torre de basura y cuando habían llegado a poner la última porquería... La torre se caía y de nuevo vuelta a empezar.

En Basuria había muchos niños, el más sucio de todos, era Sebastián, que también era el más inquieto.

Inquieto, mugriento e imparable, así era Sebas. Siempre iba bailando o haciendo ruido con cualquier cosa.

Sebas tenía algo dentro que le impedía parar.

Él y sus amigos siempre correteaban entre las torres de basura de aquella montaña olorosa, jugaban y acumulaban. Porque todos se dedicaban todo el día a recoger basura y casi nunca tenían tiempo de ir a la escuela. En Basuria siempre hacía falta que todo el mundo colaborara en apilar la basura de cualquier manera.

Los pocos días que Sebas iba a la escuela se aburría, porque no le gustaba nada estar sentado ni concentrarse en hacer sus tareas. Lo intentaba, aunque la mayoría de las veces no lo conseguía. Lo que si le gustaba a Sebas era la clase de música, allí podía bailar, moverse, hacer ritmos y poco más. Porque en aquella clase no tenían ningún instrumento.

Un día mientras acumulaba basura, Sebas, dio un golpe a un bidón de aceite y... PLON.

Otro niño sopló dentro de una botella y... FUUU.

Y otro metió trocitos de vidrio en un bote de aceitunas, las agitó y...

TLI-TLI-TLI.

Y de repente en Basuria ocurrió algo inesperado: ¡PLON FUU TLI-TLI POLON!

¡Sebas y sus amigos habían descubierto la música entre la basura!

Aquel descubrimiento cambió por completo la vida de Sebas, que empezó a probar el sonido de todas las cosas que encontraba en la basura. Fue así como comprobó que la cáscara de plátano no suena, salvo que la dejes en el suelo y alguien grite al caer, que una caja de quesitos puede ser un magnífico tambor y que para fabricar una guitarra solo necesitas una vieja raqueta y un poco de hilo de pescar.

Un día reunió a sus amigos y los propuso formar... La Gran filarmónica de Basuria.

Pensaron que podría ayudarles su profe de música. A todos les entusiasmó la idea. Pero cuando le contaron lo que querían hacer, esta les desanimó, como desaniman siempre los adultos que han olvidado que la ilusión de los niños puede mover montañas.

-Chicos no podemos hacer una orquesta porque no tenemos instrumentos. ¿Qué tocaremos?

Sebas interrumpió a la maestra, como solía hacer siempre que una gran idea rondaba su cabeza y sentía el miedo de no poder retenerla.

-¿Por qué no fabricamos nuestros propios instrumentos con basura?

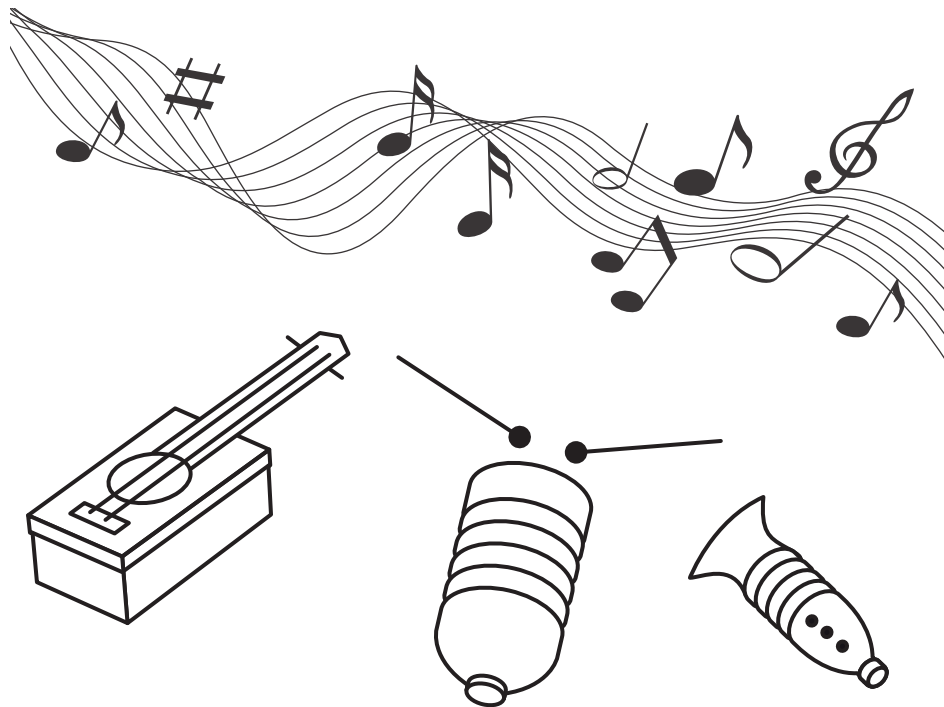
-No digas tonterías ¿Sabes la cantidad de basura que hay en Basuria?

¡Toda esta mezclada! Nunca encantarás lo que buscas y tardaremos años en poder montar la orquesta.

La clase se quedó muda, dando la razón con su silencio a la maestra.

-¡Ya se lo que haremos!, volvió a interrumpir Sebas, ¡La separaremos! Y así podremos fabricarlos más rápido y con el material que mejor suene. Desde ese momento todos los niños que amontonaban la basura de Basuria comenzaron a separarla. Al principio lo hacían en dos torres: lo orgánico, que casi no servía para la música y lo inorgánico donde estaba todo lo demás.

Después se dieron cuenta que podían separar más cosas. Y empezaron a amontonar el plástico: botellas, latas, brik.

Más tarde descubrieron el sonido del papel al ser rasgado y empezaron a separar el papel y el cartón.

Las montañas de basura empezaban a tener otro aspecto, menos sucio y más organizado.

Y así fue como se empezó a separar la basura en la ciudad de Basuria y a construir instrumento a instrumento su filarmónica que se sentaba todas las tardes a ensayar entre las torres, esta vez separadas en plástico, papel y cartón.

Sebas pensó que no sería mala idea colocar cada torre de basura en unos contenedores repartidos por la montaña. El de plástico sería amarillo, el de papel y cartón azul.

Toda la demás basura se tiraría en otro tipo de contenedores también.

Y así, poco a poco mientras la filarmónica de Basuria iba tocando cada vez mejor con sus instrumentos contruidos con basura, el aspecto de la ciudad iba siendo cada vez más limpio, el olor menos apestoso y las ratas desaparecieron. La montaña de basura iba menguando hasta que dejó de ser una montaña de basura y se convirtió en una ciudad, limpia, llena de contenedores de varios colores y de música reciclada.

Todo gracias al inquieto Sebas.

NATURALIZA

aprendizaje ambiental activo

